

I.

hdy so to sta? Wohladajcze tu pschede wschēm: kajzy ludzo dha běchu Samarizy? Jich wopisjanje w swjatomnamnym stawje druhich knihow wot kralow namašamy. Tam wo nich shonimy: To běchu ludzo mješchaneje Božeje služby, poł židowskeje a poł pohanseje. Mjenujzy Salmanašer, asiriski kral, bě israelskich se Samarije jatych wotwjedł a jich wuprosnjeny kraj s pohanскими ludzimi wschelakeho naroda wobšadził, kotsiž so Boha Knjesa na njeby njebojachu. Duž Bóh lawy bjes nich pójla, kiž jich morichu. Duž bu kralej powjedzene: „Čzi pohanjo, kotrychž sy jow pójla, njewjedza niczo wot waschnja teho Boha w kraju; teho dla je wón lawy bjes nich pójla.“ Na to kral pschifasa, so by jedyn s kraja wuwjedzenych mješchnikow so naspjat do Samarije pójla, kiž by tam ludzi wučil „waschnje teho Boha w kraju“. Duž jedyn tych mješchnikow, so wročiwšchi, jich wučesche, kaš so teho Knjesa bojecz dyrbja. Po tym so teho Knjesa bojachu; ale pschi tym tež swojim pschiboham služachu po kóždeho luda waschnju, s wotfelž běchu pschischli. Tak činjachu tež jich džeczi a džeczidžeczi po nich. Teho dla běchu Židam jara wohidni.

Po tajkim, jow mamy psched sobu nowu družinu ludzi, na kotrychž tež so swjaty Duch wula. Swjatocznicžku šlyschachmy, kaš bu swjaty Duch wulaty na Jesušowych wučomnikow, kiž běchu ždny wschitzy židowskeje narodnosče a wěry. Druhi dzeń swjatkow móžachmy se stareje epistole (Zap. st. 10, 42—48) shonicž, kaš su Kornelijus a kiž běchu pschi nim shromadzeni, potajkim pohanjo, dar swjateho Ducha dostali. Dženša, třeczi dzeń swjatkow, namašamy ludzi, kiž běchu mješchaneje wěry, poł židowskeje, poł pohanseje. A tak bu tež w nastupanju křwě a nabožiny dopjelnjene, šchtož je prjedy wěschčzene: „Ja chzu mojeho Ducha wulecz na wscho čžeko.“ Wschitzy buchpu powołani, so bychu, psches swjateho Ducha wscho wopacžne waschnje puschčiwšchi, roššwětlene, krašnje wobdarjene sobustawy Křistušoweje zyrkwoje byli.

Pschi našchim džensnischim tekseje nješmēmny pschewidžecz, so běchu Samarizy, prjedy hač swjaty Duch se swojim předowanjom k nim pschińdže, psches nekajšeho Schimana wobkustowani. Wschitzy, maši a wulzy, na njeho kěžbujodžachu: „Tón je móž Boža wulka.“ S teho pójnaj, kaš